

ԱՌԱԿ.

ԳՈՐՏ ԵՒ ԵԶ.

Դորտին մէկը դաշտին մէջ եղ մը տեսաւ մեծ ու գէթ .

Չես ըսեր որ դորտն ալ նախանձ ունի եղեր .

Մըտքէն անցուց թէ արի մէկ փորձ մը փորձեմ ,

Արդեօք ուղեմ նէ չեմ հասնիր ատոր . — կարծեմ :

Դորտն էր՝ փըչուիլ ըսկըսաւ ,

Ուռեցաւ

Տըկուեցաւ ,

Դարձաւ քովինին ըսաւ .

« Նայէ նայէ՝ կընքամար , արդեօք հասնոյ ես սըւոր :

— Չէ սանամար , ըսաւ նա , դձն ո՛ւր տեղ ես ու նա ո՛ւր :

— Հապա հիմն .

Նորէն նայէ , տես թէ որքան ուռեցայ :

Հէ , ինչպէս եմ , ըսէ քն ,

Դեռ ատ եղին չըհասնոյ :

— Չէ , հոգի՛ չէ :

— Հապա հիմն :

— Տարբերութիւնը ոչինչ է .

Ինչ որ էիր՝ ան ես , հաքա » :

Բայց մեր գորտը նորէն այնքան փըչուեցաւ ու փըչուեցաւ

Որ վերջապէս ճաթեցաւ :

Աշխարհիս մէջ ատոր նըման

Բաներ շատ կան .

Ուրեմն ինչո՞ւ զարմանանք

Երբ կըտեսնանք

Որ խեղճ գեղացին կուզէ ունենալ քաղաքացւոյ կեանք ,

Եւ քաղաքացին իշխանի պերճանք :

ՔՈՒՂՈՎ.